

Universitat de Sta Maria de La Ràbida 6-8-59
En Jaume Vicens i Vives
Barcelona

Benvolgut professor: En així de Catalunya la meua impressió constant ha rigut d'admiració, amor i interès per tot el de la nostra terra, capdece, o més ben dit recollida en tota l'immensa llargària geogràfica que separa Catalunya d'aquesta Universitat. Des de lluny, i a aquesta distància, Catalunya es fa una estilet espiritual, es contempla, rodona, la seva immensa personalitat, viva i actuant, cosa que vivint dins d'un àmbit purament català no es pot veure mai per més Història i Literatura que llegim; la personalitat rodona es dona contemplant Catalunya des d'on no és Catalunya. Els catalans podem anar per a tota Espanya, perquè a tot arreu s'ens veu molt bé, precisament per ésser catalans. És clar, aquesta vivència no es té ni no es viu ja fora de la nostra terra. Vivint a Catalunya es veuen batzen els seus pobles, com es veuen el seu cor i corra la seva sang; fora d'ella, lluny, com més lluny millor, es veu aixecant com una idea viva, plàstica, la seva figura, la seva personalitat; es veu la seva radicallitat distinta, de tot quant hi pugui haver, en aquest món. Des d'aquí, és tant bell contemplar-la, que ja no tornaria, deixaria la vida que hi bull dins per la forma externa, tan bella és de lluny la figura d'aquesta configuració espiritual, aquesta estel·lequia, perquè Catalunya és així: estel·lequia viva actuant, aquesta figura que veiem de lluny, reparede de tots els altres coses és força viva, realitat dels

ria a Catalunya. Em penso que els catalans encara no ens en hem adonats de tot això, perquè és la idea que es té de català n'hi posem com fonaments bastos com, que té d'ésser així i així, que s'ens ofereix tot a les nostres mans, amb tota confiança, amb una convicció total, fonamental; de manera que veu que la nostra actuació immediata té d'ésser creixent més, més i més cap endins i cap enfora, no sols davant de tota la península hispànica sinó també davant del món, són una realitat que s'imposa i el terreny està adobat: ara, ara la paraula de Puig de la Ribera: "No volem més martirs, Catalunya ja ha tingut prou martirs, volem diplomàtics, gent que sàpiguin aflicir sense cedir, que tracti, que sapigui conversar, conversar, conversar. Tot això podem i devem fer, perquè la base per fer-ho ja la tenim, és els nos dos punts essencials: el primer és la nostra personalitat, el fet de la nostra personalitat, la més distingida, poderosa i preparada que integra Espanya, i el segon és el reconeixement de tot això: a mi em dona l'impressió que davant nostra la gent joia es sent perduda, no hi ha un esperit nacional castellà com hi ha un esperit nacional català, aquell s'insubordina. Penso, doncs, la primera batalla que hem de fer és veure amb unitat de diu davant d'un fet així: Vicia Catalunya! parlo dels no catalans. Són una senyera de salvació. Sort del nostre seny, sort del nostre equilibri, sort del nostre treball, sort de que aquí com sempre Catalunya és bona ni la bona noria", perquè per tu, té les portes obertes, puix veu que tenim, i no podem deixar de tenir, perquè quedem. M'has dit, s'agafen quinze mil catalans i es porten a diferents regions d'Espanya, i així amb uns quants quinze

mil més, i llavors tot Espanya floreix. És de, i ens reconeix que això és essencial
nostre, florir mes amb una mica d'esforç i amb una mica d'igual només.

Ens sembla que és essencial per a tots els qui integrem la unitat hispànica, vi-
jar, i no sols per força, sinó per des del territori peninsular, sense descurar Portugal.
L'Andalusia de les pel·lícules i la que ha efectuat tants d'espectacles de Barcelona és me-
reix el blâme de tots els catalans, i dels andalusos mes que també. Potser l'únic
lloc on s'pot comprendre es la seva radicalitat el "cante jondo", les "coplas", "fals
desgos", etc, rest un espectacle digne i popular es aquí. El parlar andalús es la
boca dels universitaris, educats, seriosos. Digne queda tan natural com el parlar més
culte i cultitzat. Jo m'esgarifava es pensar que Antoni Machado, Juan Ramón
Jiménez, parlari amb aquest andalús. Ara veig que no s'havia de fer d'altre ma-
nera. És magnífic veure parlar aquí, or si no? De Juan Ramón Jiménez, i de
"Platero y yo". A Moque veig demanar a uns nens qualsevol que jogués pel
correr i després a uns nens petits assegats a una place: Heu llegit "Platero y yo"?
Sabeu de qui és, qui l'ha escrit? "Claro, es va respondre, com aquell qui diria, qui
s'ha pensat aquest, que jo no sé això? i amb aquest andalús Juan Ramón Jiménez,
les nenes es van dir que, respost a la meua pregunta, que Platero stava enterrat a
Quetzepina, però que Platero no el havies vist mai. I es veig posar es situació de po-
des anar demanant pels carrers de Moque, com el foraster ho fa, i veig demanar: On
és la casa de Juan Ramón? Està aquí? - Aquest carrer vell, el primer carrer que
estude a ma dreta, la casa també està a ma dreta.

Ens pensem que seria convenient que tots els anys visguéssim a aquesta Universi-

tat uns quants catalans. Per això us heu estès, coneixeu els universitaris de tota Es-
panya, aprenent alguna cosa d'interès de la cultura, política, medicina, ciència, arts,
correr, futbol, etc. així i les persones molt bé.

Després torni a la Universitat parlarem implacablement.

Rebi el meu afecte,

Ramon Garriga i Lluís